

Мірошніченко Любов Василівна,
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри міжнародних
відносин та соціально-гуманітарних
дисциплін Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ;
Наумик Антон Сергійович,
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
кафедри психології та педагогіки
Навчально-наукового інституту
права та інноваційної освіти

ІСТОРИЧНІ ЗДОБУТКИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Українська революція 1917–1921 років розпочалася в умовах революційних потрясінь, які охопили Російську імперію у березні 1917-го. Ключовим її рушієм був український народ і його політична еліта, що еволюціонувала від ідей політичної автономії та федерації до усвідомлення власної державної незалежності.

Революція була явищем загальноукраїнським. У всіх регіонах розвивався національний рух, створювалися та діяли українські органи влади, політичні партії та громадські інституції, відроджувалася культура.

Цікаво, що термін “Українська революція” був уведений в обіг самими учасниками подій. Це визначення є в працях Михайла Грушевського, Володимира Винниченка, Симона Петлюри, Дмитра Дорошенка та інших діячів доби. Радянська історіографія старанно викорінювала цю дефініцію та поширювала свої поняття – “Велика Жовтнева соціалістична революція” та “Громадянська війна”. Усе, що не вписувалося в рамки “генеральної лінії партії”, подавалося як “контрреволюційне” та “буржуазне”. Проте, тим часом українські історики в діаспорі досліджували Українську революцію 1917–1921 років. Їх роботу продовжили вітчизняні науковці в незалежній Україні.

Варто згадати про цінний вклад у розвиток української держави видатного діяча П. Скоропадського.

Павло Петрович Скоропадський був громадським та політичним діячем. Як офіцер Російської імперії він брав участь у російсько-японській та I Світовій війнах, а згодом став засновником Української Держави. Тож розглянемо діяльність великого гетьмана докладніше.

29 квітня 1918 року Павло Скоропадський став гетьманом України на Всеукраїнському хліборобському з’їзді. Близько 8 тисяч осіб проголосували за те, щоб почесний отаман Вільного козацтва став гетьманом нового утворення – Української держави.

Приход гетьмана до влади став не революцією, а переворотом. Адже він відбувся майже безкровно за винятком декількох офіцерів із дружини Скоропадського.

Причини безкровного переходу влади від Центральної Ради до влади гетьмана.

1. Помилки представників Центральної Ради, що похитнули її авторитет:

- невизначеність у політичній спрямованості;
- байдужість до вирішення важливих соціальних та релігійних проблем;
- невиправданість компромісів;
- ігнорування інтересів заможних громадян;
- відсутність усвідомлення щодо творення армії.

2. Павла Скоропадського підтримувала величезна німецько-австрійська армія, адже Центральна Рада не виконувала своїх зобов'язань в результаті Брест-Литовського мирного договору.

3. Економічний занепад країни після Світової війни, боротьби Тимчасового уряду та Центральної Ради, а також внаслідок війни з більшовиками. Все це спричинило анархію, безробіття, економічну кризу та навіть голод.

4. Непорозуміння всередині самої Центральної Ради, що призвели до розпаду важливих політичних партій – Української соціал-демократичної робітничої партії та партії Українських соціал-революціонерів. На цьому фоні стався розквіт Української демократично-хліборобської партії – опори Павла Скоропадського.

Гетьманський переворот стався з метою зупинення суспільної катастрофи та радикальних ідей, що спричинені діями недалевидної політики Центральної Ради. Народ бажав державу, в якій є місце спокою, законності та творчій праці.

Праві сили, що підтримували переворот гетьмана Скоропадського:

- заможні громадяни – володарі приватної власності;
- вільні козаки;
- імперські сили проросійського спрямування з ідеєю «єдиної та невідомої Російської імперії»;
- старі чиновники, які прагнули стабільності.

Отже, Центральна Рада робила «ставку» на ліві робітничі сили, а гетьман – на праві сили – тобто буржуазію.

29 квітня 1918 року був затверджений «Закон про тимчасовий державний устрій», що спирався на «Грамоту до всього українського народу» – ідеологічну платформу Павла Скоропадського. Головним принципом нового державного устрою стали наступні функціональні повноваження гетьмана:

- призначення отамана або голови Ради Міністрів;
- затвердження складу уряду або навіть його скасування;
- повноваження найвищої посадової особи та воєначальника в зовнішньополітичній діяльності;
- повноваження призначення надзвичайного стану в країні або амністії.

Здобувши владу, гетьман Павло Скоропадський скористався нетривалим мирним періодом для зміцнення основ української державності. В період

Гетьманату була розбудована дієва регіональна адміністрація. Вона контролювала найбільшу за весь час Української революції в територію, а також вела перемовини про входження до складу Української Держави Криму та Кубані. Українська Держава була визнана 30 країнами.

Отже, за час правління гетьмана в Україні було відкрито Кам'янець-Подільський університет, засновано Академію наук, закладено основи Української автокефальної православної церкви, здійснено інші важливі починання. Амбітна військова реформа не була завершена через несприятливу зовнішню та внутрішньополітичну ситуацію. Здобутками державотворення періоду Гетьманату скористалася відновлена УНР.

Література:

1. Лук'янюк Володимир // Українська держава Павла Скоропадського https://www.jnsm.com.ua/a/volodymyr_lukyanyuk/
2. Український інститут національної пам'яті // Українська революція 1917-1921 років <https://uinp.gov.ua/aktualni-temy/ukrayinska-revolyuciya-1917-1921-rokiv>

Мірошніченко Любов Василівна,
кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри міжнародних
відносин та соціально-гуманітарних
дисциплін Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ,

Корх Анна Олександрівна,
здобувачка вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
кафедри психології та педагогіки
Навчально-наукового інституту
права та інноваційної освіти

СУЧАСНІСТЬ: ДЕРЖАВА ТА СУСПІЛЬСТВО В УМОВАХ ВІЙНИ

Українська держава зараз проживає не найкращі часи, тому ця тема є найбільш актуальною в сучасному суспільстві. Декому може здатися, що війна почалася 24 лютого 2022 року, але це зовсім не так. На нашу думку, Україна веде війну з Росією упродовж багатьох років, відповідно до історії. У кожного з народів своя війна – це змушує задуматися про те, на що не звертали уваги: українці є очевидцями тих подій, які будуть детально описувати в підручниках з історії України.

Початок воєнних дій припали на 2014 рік. Ця війна принесла багато проблем українському суспільству, адже країна була зовсім не готова до таких подій. Альона Луньова, *менеджерка з адвокатури Центру прав людини ZMINA,*